

[Per Hækkerup.]

trække på. Det hænger utvivlsomt sammen med, at valgkampen formede sig som en unuanceret skrækpropaganda, hvor man hørte de gammelkendte melodier om socialistforskrækkelse, og hvor det lykkedes den store borgerlige presse at skabe en sådan panikstemning, at tusinder af vælgere gik til stemmeurnerne, som ellers normalt ikke gør det. Jeg tror, at denne skrækpropaganda var så overdreven, at det måske kan få uheldige virkninger for den politiske stillingtagen, de to store oppositionspartier står over for nu, da arbejdet i folketinget skal påbegyndes.

Det er blevet sagt, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen var valgets sejrherre, og det havde vel derfor været almindeligt ventet, at det ærede medlem var kommet til at danne den nye regering. Hvis det ærede medlem hr. Erik Eriksen var valgets sejrherre, har man dog i hvert fald lov til at tilføje, at han til gengæld tabte det næste slag, slaget om regeringsdannelsen, og når han tabte dette slag, kan man ikke med nogen rimelighed tillægge andre hovedansvaret herfor end det ærede medlem selv.

Jeg skal ikke indlade mig på nogen ufrugtbar spekulation over grunden til, at det ærede medlem således tabte den regeringsmulighed, valgresultatet efter hans og oppositionspartiernes opfattelse gav ham. Jeg ved ikke, om det her var den skrækpropaganda, de borgerlige partier havde ført, der gjorde det ærede medlem bange for at gå ind til den opgave, som en hvilken som helst regering måtte komme til at stå over for. Jeg ved heller ikke, om det ærede medlem var så bundet i sit forhold til det konservative folkeparti, at han derved blev afskåret fra at danne sin egen regering. Men hvad nu end årsagerne har været, er det i hvert fald en kendsgerning, at partiet venstre og det ærede medlem hr. Erik Eriksen ikke greb til, da chancen for regeringsdannelse bød sig.

Det må forundre, at det ærede medlem straks fra begyndelsen af forhandlingerne om regeringsdannelsen afviste ethvert samarbejde med socialdemokratiet og dermed, kan man sige, på en vis måde fortsatte holdningen fra de korslagte armes periode i 1954-55, idet man dengang satte partitaktiske hensyn over hensynet til landets inter-

esser. Det kan måske også forundre, at det ærede medlem heller ikke tog det ansvar og den opgave, som venstre påtog sig i 1945 under Knud Kristensens ledelse, dengang man dannede en ren venstre-regering. Det ærede medlem ville gennemtvinge én bestemt parlamentarisk løsning, en venstre-konservativ regering, og udelukkede dermed for sig selv alle andre muligheder for venstres medvirken i regeringsdannelsen.

Det politisk interessante i de forhandlinger, der er foregået, og det resultat, der kom ud af forhandlingerne om regeringsdannelsen, er imidlertid, at hermed er myten om den liberale front faldet sammen. Forsøget på at gøre en antisocialdemokratisk holdning til det samme som en liberal holdning er hermed af det ærede medlem hr. Erik Eriksen selv afsløret som hul og urigtig. Da det kom til stykket, foretrak det ærede medlem en alliance med det konservative parti, for hvem hensynet til de besiddendes interesser altid har vejet tungere end læbebekendelsen til liberalismen. For det ærede medlem var samarbejdet med de konservative til sikring af de besiddendes økonomiske interesser vigtigere end hensynet til den politiske og kulturelle liberalisme, der i så høj grad har sit hjemsted i socialdemokratiet og hos de radikale, og som sidst, blot for at tage et enkelt eksempel, manifesterede sig i forliget om en ny skoleordning. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen foretrak de konservatives økonomiske interesser fremfor det samarbejde mellem den arbejdende befolkning i by og på land — arbejdende befolkning taget i ordets videste betydning — som den højtærede statsminister havde indbudt til forud for og efter valgets afholdelse.

I stedet for en regering under det ærede medlems ledelse fik vi den nuværende regeringskonstellation. Den adskiller sig fra de regeringsdannelser, vi har kendt efter krigen, ved at være en flertalsregering, en regering, der har et flertal i dette ting bag sig. Dette må efter min opfattelse betragtes som en absolut fordel, idet de erfaringer, vi har gjort med mindretalsregeringer, har lært os, at det er vanskeligt for sådanne regeringer at føre en fast og mere langsigtet politik. Det kan en flertalsregering, og derfor er det et gode, at de politiske forhandlinger, der blev ført om regeringens dannelse, om grundlaget for den nye regerings fremtidige